

Posvečeno njegovi božanski milosti
A. Č. Bhaktivedanti Svamiju Śrila Prabhupadi
ustanovitelju ačarji Mednarodne skupnosti za zavest Krišne

Svet *Bhakti*

Uradno e-glasilo Skupnosti za zavest Krišne

Maj / 2008

**Hotel je moje srce
Ganga mata Gosvamini
Moje lile z Božanstvi
Piknik s Sonjo**

Utrip

Indija, bhakte, spoznanja vas bodo navdihovali v tokratni številki Sveta bhakti. Prispevki, kdo je Ganga mata Gosvamini, kako je s petjem »Radhe Radhe« po bodo poskrbeli, da se boste tudi kaj novega naučili. Zagotovo sem vas bo dotaknila tudi zgodba Hotel je moje srce ter lile iz ankete o Božanstvih. To je bilo le nekaj od 108 razlogov, zakaj prebrati tokratni Svet bhakti. Zatorej ...

Kolofon

Svet
Bhakti

Odgovorni urednik
Urukrama das

Urednica
Bhn. Petra Mramor

Prelom
Bh. Brane Kocjan

Lektoriranje
Bhn. Barbara Šurbek Voglar

Besedila za 18. številko elektronske revije
"Svet bhakti" so prispevali

Gargamuni das, Mayapur Candra das, Parasurama das, Radha Raman das, Vasudeva Datta das, Urukrama das, Audarya Candrika devi dasi, Adi lila devi dasi, Manditangi devi dasi, Mohini Radha devi dasi, Padmasundari dasi, Paramakripala devi dasi, Vrindakunda devi dasi, bhn. Sonja Vodenik

Fotografije
arhiv HKC, internet

Na naslovnici
Nrsimhadeva čaturdaši

Kontakt
svet.bhakti@gmail.com

Vsebina

Beseda skupnosti Duhovna pustolovščina	3
Utrip v templju Vse bolj vroče je ...	4
Intervju Otroka slavnih bhakt – 2.del	6
Moja zgodba Hotel je moje srce	8
Anketa Moje lile z Božanstvi	9
Prabhupada »Ja, imam svoj slog petja...«	10
Vajšnavski ačarje Ganga mata Gosvamini	11
Kirtanija sada hari »Radhe Radhe!«	12
Besede sadhuja Kapljice nektarja	13
Lila Zgodba o biserih	14
Druženje Sonjin žur	15
Navdih Oboževanje Božanstev	16
Popotovanje Popotovanje po Indiji – 3.del	17
Jagja Poroka in iniciacija	19
Napovednik Koledar	20

Duhovna pustolovščina Bhakta program 2008

(9. junij - 3. avgust)

Nitya-siddha krsna-prema sadhya kabhu naya šravanadi-šuddha-citte karaye udaya (CC. M. 22.107). Ljubezen do Gospoda Krišne je prisotna v srcu vsakega živega bitja. Ko se oseba s poslušanjem in opevanjem očisti, se ta ljubezen naravno prebudi.

S pravilnim in sistematičnim urjenjem lahko iskrena oseba zelo hitro napreduje proti temu najvišjemu cilju. Šrila Prabhupada je v svojih navodilih vodjem templjev zelo poudarjal pomembnost urjenja novih bhakt in vključevanja le-teh v pridigarske aktivnosti.

Ker po milosti Šri Panča-tattve in Šrila Prabhupada prihaja v naš tempelj vedno več mladih ljudi, željnih duhovnih spoznanj, smo se odločili, da organiziramo Bhakta program. Ta je namenjen vsem iskrenim dušam, ki si v življenju želijo nekaj več. Tradicionalno so šli vsi otroci višjih kast v šolo duhovnega učitelja, gurukulo, na urjenje, ki je zajemalo predvsem oblikovanje osebnosti in pravih vrednot, vse pod skrbnim vodstvom duhovnega učitelja. Tako usposobljen učenec se je lahko nato odločil, ali bo še naprej ponižno služil guruju ali pa zaživel družinsko življenje. Ker so vedski časi mimo, nam je Šrila Prabhupada milostno predstavil ISKCON in duhovno urjenje v templjih. Izkušnja tempeljskega življenja je vsekakor življenjska naložba. Grihaste, ki so šli skozi Bhakta program in tempeljsko urjenje, pravijo, da je to temelj njihovega duhovnega življenja. Nekateri z nasmehom pravijo, da bi se takoj vrnil v tiste čase.

Letošnji Bhakta program traja dva meseca. Za tiste, ki bodo hoteli, je tu nato še enoletni program urjenja za brahmačarije in brahmačarinis. Šrila Prabhupada je želel ljudi z revolucionarnim pridigarskim duhom. Ko se oseba popolnoma preda poslanstvu Šri Čajtanje Mahaprabhuja, ji je odhod v duhovni svet že zagotovljen. Bhakta program je torej namenjen vsem; tako tistim, ki si želijo le prijetno duhovno izkušnjo življenja v templju, kot tistim, ki jim je »kliknilo«, da ta svet ni naš dom in da je edini smisel v življenju služiti in zadovoljiti Gospoda. Krišnov tempelj je duhovni svet in tu ni vpliva časa. Ni tesnobe. Kdor se zatopi v duhovni program in služenje vajšnavam in Gospodu, takoj začuti svobodo in duhovno blaženost. Seveda so prisotne tudi strogosti (tapasya), kot je zgodnje vstajanje na mangala arotik, poslušanje avtoritet in praktično vdano služenje. Šrimad

Bhagavatam (5.5.1) pravi, da človeško življenje ni namenjeno čutnemu uživanju, ki je dostopno celo psom in svinjam, temveč božanski askezi (tapo divyam) za doseg večne duhovne blaženosti (brahma-saukhyam). Ko oseba izkusi višji okus, pravzaprav spozna, da je življenje v iluziji polno tesnobe in nadlog in da je življenje v družbi bhakt največji blagoslov. Bhakte nas namreč ščitijo pred vplivi Kali-juge. S praktičnim vdanim služenjem bhaktam in Šri Panča-tattvi lahko oseba vso filozofijo tudi spozna in dojame – sevonmukhe hi jihvdau

svayam eva sphuraty adah (BRS 1.2.234) – preko služenja pa se razvijejo tudi pristni prijateljski odnosi. Ko imamo v bhakti-jogi prijatelje, smo srečni in varni pred iluzijo. Bhakta program vključuje tudi tečaje osnovnih praktičnih veščin vedskega kuhanja, igranja glasbenih instrumentov, čaščenja Tulasi devi ipd. Vsak dan bo posvečen določeni temi, kot so čistoča, vajšnavska etiketa, program v templju, džapa, ovire v duhovnem življenju, podajanje znanja ... Udeležili se bomo tudi Pada-jatre. Če bo kdo želel, se bo lahko vključil tudi v najbolj ekstatično službo v univerzumu – deljenje Šrila Prabhupadovih knjig. Če povzamem, se nam obeta prava duhovna pustolovščina. Če se bo prijavilo dovolj deklet, je v Slovenijo pripravljena priti celo Lakšmimoni matadži, Šrila Prabhupadova učenka, ena najizkušenejših oseb na področju izobraževanja in urjenja bhakt v ISKCON-u.

Dali bomo vse od sebe, da bi to milost, ki smo je sami deležni, posredovali naprej, saj se zavedamo, da lahko praznino v srcu slehernega živega bitja zapolni le Gospod Krišna.

Osebn nisem niti najmanj usposobljen, da bi druge poučeval v praksi bhakti-joge, vendar sem to odgovornost sprejel na željo bhakt in ukaz duhovnega učitelja. Hkrati pa se zelo veselim te duhovne pustolovščine in druženja z vsemi študenti Bhakta programa.

Bhakta program ki džaj!

Vojska Šri Čajtanje Mahaprabhuja ki džaj!

Hare Krišna!

Vaš sluga Vasudeva Datta das

Vse bolj vroče je ...

OBISK IZ INDIJE

Dober teden smo pri nas gostili zelo zgleden starejši zakonski par iz Indije, Njegovo Milost Kratuja Prabhujua in Njegovo Milost Amala Keli matadži, Šrila Prabhupadova učenca, ki sta bila s svojimi bogatimi izkušnjami in indijsko preprostostjo v velik navdih predvsem našim vajšnavskim družinam. Ena starejša matadži mi je dejala: »Ko sem videla vedenje Amala Keli matadži, sem razumela, kaj pomeni biti sluga.« Kratu prabhu je v času obiska opravil tudi obred vedске poroke za svoja učenca iz Dravograda, bh. Mateja (sedaj že Madan Mohan dasa) in bhn. Natalijo. Udeležil se je nekaj slovenskih sang, harinama po Ljubljani, imel pa je tudi predavanje na javnem programu v hotelu City.

SOBOTNI HARINAMI

Temperatura se je končno začela dvigati in tako smo pričeli z rednimi sobotnimi harinami po Ljubljani. Ob sobotah je center mesta poln turistov, brezdelne mladine, babic z nakupovalnimi vozički in tudi kakšen znan obraz iz televizije se najde. Po mnogih letih so se Ljubljančani bhakt že tako navadili, da mnogi kar sami

vprašajo, če smo prinesli tudi piškote. Glavni adut naše četice je seveda Hare Krišna prabhu, nov stanovalec Žibertove 27, ki s svojo harmoniko in prodornim glasom vsak dan tempeljskim bhaktam dvigne srčni utrip.

ZA LOMANČITO IN DELJENJE KNJIG NI OVIR

V odsotnosti bratov Datta (Govinda je zaradi operacije očesa na »bolniški«, Vasudeva pa večinoma pripravlja Bhakta program) se Lomančita prabhu vsak dan sam odpravi po Ljubljani delit Šrila Prabhupadove knjige. Za to službo izkoristi prav vsako okoliščino, ko sreča nove ljudi. Ko smo se tako neki petek zapeljali v Črnomelj na sango k Mahaprabhuju Gauri prabhuju in smo imeli po kosilu še kakšno urico do pričetka programa, se je Lomančita prabhu odločil obiskati njegove sosede. Ostali smo njegovo odločnost samo občudovali in smo raje šli na sprehod po bližnjih belokranjskih travnikih. V dobri urici je Lomančita podelil skoraj 20 knjig in vse okrog spomnil na njihovega malo drugačnega soseda. Z Mahaprabhujem, ki je kot brahmačari tudi nekaj let delil knjige, sta nato ves večer govorila o tem, kdo je vzel knjige, kaj je rekel tisti sosod ...

PRIPRAVE NA PADA-JATRO

Skupina vodij oddelkov Pada-jatre 2008 se je zbrala pri Mahatmanandi prabhuju in pripravila načrt letošnje dogodivščine, ki bo potekala od Ptujja do Maribora. Kot kaže, bo moral letos naš dragi Bhima zaradi pritiska let ostati doma, in Lalita Govinda prabhu je povedal, da je Bhima ob tej novici potočil velike solze. Tudi bhakte ga bomo zagotovo zelo pogrešali. Nehvaležno službo zamenjave velikega junaka bo prevzel drugi vajšnava v živalski obliki, konj lšane prabhujua po imenu Haridas.

BHAKTE V ITALIJANSKEM FILMU

V sredo smo prejeli res nenavadno povabilo na snemanje filma. Ena največjih italijanskih filmskih hiš je

pripravljala film, v katerem so za en prizor potrebovali tudi 10-12 članov Hare Krišna. In ker jih na zahodu Italije toliko nikakor niso uspeli dobiti, so se obrnili še na naš tempelj. Hitro smo zbrali 8 prabhujev in 4 matadžis, pripravili prasadam za pot in se že naslednje jutro odpeljali v Trst, kjer naj bi potekalo snemanje. Pričakala nas je zanimiva in raznolika zasedba: mlad režiser, njegova pomočnica v obleki črnih cestnih motoristov, mišičasti scenski delavci, slovenska vizažistka, ogromno statistov in tipičen italijanskoelegantno »uštiman« glavni igravec. Počastili smo prasadam in nato pričeli z delom. Posneli smo samo 1 prizor, a ker za dober film ta zahteva kar nekaj ponovitev iz različnih kotov, nam je vse skupaj vzelo skoraj 4 ure. Vedno znova smo poslušali vzklrike režiserja: »... Motore! Akcione!« Videli smo, kako je tudi filmskim zvezdam veliko težje kot bhaktam. Toliko potrpljenja, napora, nezdrave hitre hrane ... za nagrado pa nekaj denarja, slave ter veliko stresa.

Celotna filmska ekipa je bila ves čas zelo prijazna in spoštljiva. Ko so snemali samo naše petje maha-mantre, je režiser po koncu pesmi kar sam sklenil roke in se priklonil: »Najlepša hvala, najlepša hvala, zelo lepo.« Povedali so nam, da bo film, ki naj bi govoril o »enakosti do vseh razlik«, prišel v kinematografe v začetku naslednjega leta. Za piko na i je ob koncu Lomančita prabhu vsem razdelil Šrila Prabhupadove knjige in maha- prasadam.

FESTIVAL OB DNEVU POJAVITVE GOSPODA NRSIMHADEVA

Gospod Nrsimhadeva, Božja inkarnacija v strašni podobi pol človeka, pol leva, se je pojavil ravno na prehodu dneva v noč in tako bhakte ob slavljenju Njegove pojavitve postijo vse do tega trenutka. In ker se v tem letnem času mrak spusti šele po osmi uri, to ni bil nič kaj lahek »zalogaj«. Ker post ni sam sebi namen, temveč naj bi osebo oddvojil od telesnih zahtev in ji omogočil več časa duhovnemu življenju, so organizatorji festivala ves dan zapolnili z mnogimi programi. Najprej so bili ob kopanju Božanstev bhadžani, nato kar dvourno predavanje učenega Adi Puruše prabhujaja, obred z ognjem pod vodstvom Damane Krišne prabhujaja, na koncu pa še zelo ekstatičen kirtan, ki je trajal in trajal ...

Ura je bila že 20.40, ko je bil čas za prekinitev posta, a so bhakte ob vodenju Hare Krišna prabhujaja peli sveto ime vedno glasneje in vedno višje skakali v zrak. »Kaj storiti?« si je verjetno mislil organizator programa, a je nato vseeno trezno ustavil kirtan in pričelo se je deljenje prasadama. Splačalo se je počakati, saj so bile na mizi ob običajnih jedeh tudi poslastice, kot so gulab džamuni, korenčkova halva, šrikhand, simpliji in celo »sun papery« iz Vrindavana. Vsa slava Gospodu Nrsimhadevu!

PRASADAM ZA BREZDOMCE

V začetku meseca se je resno začel že nekaj časa načrtovani projekt deljenja hrane brezdomcem. Ker v restavraciji Govinda's že od začetka vsak dan ostaja kar nekaj prasadama, se je nekaj navdušenih bhakt odločilo, da bi prasadam delili tistim, ki ga res potrebujejo. Začelo se je pri kliničnem centru, kjer prebiva nekaj mladih brezdomcev, sedaj pa bhakte hrano delijo že na dveh mestih, kjer Gospoda Krišna in Njegovo milost v obliki Njemu ponujenih jedi prejema okoli 20-30 oseb. Po Krišnovi milosti ta številka vsak teden še narašča. Tako se tudi pri nas počasi začne program Hrana za življenje oz. Food for life.

Otroka slavnih bhakt

(2. del)

Kolikokrat si bil v družbi Šrila Prabhupada? Ali si imel kakšno lilo z njim?

MČ: Edino obdobje, ki sem ga preživel s ŠP, je bilo, ko sem bil star 8 mesecev. Takrat nisem znal preveč dobro hoditi. Bil sem na njegovem sedišču, to je bilo na Havajih. Moj oče je bil z mano.

CL: Jaz sem bila žal rojena 1 leto po Šrila Prabhupadovem odhodu.

Kaj najbolj ceniš pri ŠP?

MČ: Moj oče je bil posvarjen, naj ne hodi v kuhinjo – Šrila Prabhupada je poskušal preprečiti moje rojstvo. Mojemu očetu je dejal, naj ne hodi v kuhinjo, ker se bo v nasprotnem primeru zelo hitro pojavil otrok. Toda čeprav je moj oče odšel v kuhinjo in je potem dobil sina, je Prabhupada vseeno sprejel njegovo službo. In on se je trdno oprijel njegovih stopal. Zdi se mi imenitno, da se je Prabhupada precej dobro zavedal stvari, ki so se dogajale. Z zadovoljstvom je sprejel kakršno koli službo, ki so jo bhakte opravili. Moj oče mu je bil zelo pri srcu. Oče je bil velik flegmatik, zelo odprte narave, ni se vsiljeval Šrila Prabhupadu in mu tako odžiral čas, vedno je bil raje v ozadju. Ni si lastil Prabhupada. Mnogi bhakte skušajo uživati svojega duhovnega učitelja, od njega kaj dobiti in ga na nek način uživati. Mojega očeta pa je zanimalo le, kako skrbeti za Šrila Prabhupada.

CL: Prabhupadova milost je kot sposobnost laboda, ki lahko iz mešanice vode in mleka popije mleko – Prabhupada je v drugih vedno našel dobre odlike in jih potegnil na plan.

Na kak način najraje služiš? Videla sem te igrati v neki drami ...

CL: Da, res je. Igra me je vedno zelo zanimala. Imam tako privrženost kot tudi nadarjenost za igranje. Kar zadeva služenje, pa se trudim biti čim bolj prilagodljiva oz. fleksibilna in delam, kar je na razpolago. Ko smo bili v Majapurju, smo kuhali za našega duhovnega učitelja. Vedno molim, da bi bila na nek način koristna – ni pomembno, ali gre za malo ali veliko služb(ic)o, le da ta zadovolji bhakto. Če je bhakta s službo zadovoljen, bo to opazil tudi Krišna. Kar cenim pri najinem gurudevju in drugih Prabhupadovih učencih, je to, da njihov cilj ni nujno le osvoboditev in vrnitev nazaj k Bogu. Njihov cilj je služenje Šrila Prabhupadu in to pripravljeno početi življenje za življenjem. To je tisto, kar me res navdihuje.

Moj duhovni učitelj se osredotoča na osebne stike z ljudmi oz. bhaktami in jih spodbuja.

MČ: Iskreno povedano, sploh ne vem, kaj pomeni služiti. Lahko vam povem definicijo vdanega služenja iz knjig – je radostno, polno ljubezni, toliko stvari ... Jaz ne vem, kaj pomeni služiti. Edino, kar počnem, je, da omogočam njim (svoji družini), da služijo. Kar koli pač pride. Če pa je kakšna stvar, ki jo lahko opravim sam, to opravim – brez izgovorov.

Ali vaju je guru poslal na Govardhan? Kaj najbolj cenita pri Govardhanu?

CL: Guru naju ni poslal tja. Nasploh Bir Krišna Gosvami

učencem pušča veliko svobode. Preprosto jih spodbuja, da počnejo tisto, kar si želijo početi – znotraj služenja. Učila sva na šoli v Severni Karolini, a se je nato najina služba končala in prišla sva do točke, ko sva se morala odločiti, kako bova naprej. Pogovarjala sva se, da bi on mogoče preprosto začel delati... Spogledoval se je z neko upravno (menedžersko) službo in istočasno iskal službo v ZDA. Moja mati nama je poslala elektronsko sporočilo, ki ga je dobila na javnem forumu, na katerem je neki bhakta iskal nekoga, ki bi vodil njegovo šolo sanskrita na Govardhanu. »Saj ni mogoče, da bi naju Krišna poslal na Govardhan!« sva razmišljala. Kljub temu sva vzpostavila stik z bhaktami in odgovorili so nama, da lahko prideva. To sva nato povedala guruju in on je novico sprejel z velikim navdušenjem.

MČ: Vdano služenje je nekaj, kar je daleč daleč onkraj naših zmožnosti razumevanja. Edina služba, ki jo lahko vsak naredi, je ta, da dobro zmantra svoje kroge, in Krišna bo osebi priskrbel službo, ki si jo On želi za bhakto. Če hlepimo po neki določeni službi, bomo v imenu opravljanja te službe storili toliko mnogo neumnosti. Obstajata dve službi: mantranje krogov na džapi, kar nam je dal Čajtanja Mahaprabhu in služba, ki nam jo da duhovni učitelj.

Vprašanje Katero službo rad opravljam kaže na službo, ki jo lahko uživam s svojimi materialnimi čuti. Služba pride, ko vložimo iskren trud v mantranje. Če se (po)trudimo in mantramo v skladu z navodili duhovnega učitelja, nam bo Krišna priskrbel službo, ki si jo On želi za nas. Čeprav lahko imava jaz in Krišna različne ideje ... Mnogokrat nam Krišna pusti, da delamo, kar si želimo. Čajtanja Mahaprabhu je zelo svobodoumen in osebe ne bi nikoli »smešnil«. Toda Giriraja – On te lahko »smešne«. Lahko reče: »Zakaj mi ne posvečaš nobene pozornosti? Jaz sem tukaj.« Njegovo razpoloženje je zelo ljubeče. Toda če mantraš in moliš h Giriraju, naj ti nekako pove, kaj želi, da storiš, vidiš, da je Giriraja tisti, ki ti posveča pozornost, ki je tvoj prijatelj. Tako si nikoli ne želiš zapustiti Njegove družbe.

Ali oba obožujeta Giriraja?

CL: Vsi trije. Pravzaprav je z oboževanjem šile začela najina hči, saj se nobeden od naju ni čutil usposobljenega za oboževanje šile. Odkrila sva, da najina hči na skrivaj obožuje Govardhan šilo. Zunaj je imela oltar in grmiček in potem je vse mehke lističe z grma in cvetje, ki ga je imela, ponudila šili. Naslikala Ji je obraz in Ji vsak dan prinašala hrano in cvetje. Nekega dne je prišla in potožila: »Nekdo je posekal grmičevje in sedaj moj Giriraja nima nobene sence.« Tako sva ji rekla, da Ga lahko prinese v hišo. Vprašala sva guruja, če je to v redu, a je on bil ves srečen, ko je izvedel, da ima hči pri osmih letih spontano željo po oboževanju Giriraja. Drugega Giriraja je dala moja mati mojemu možu kot darilo za njegov rojstni dan in on Ga je sprejel v duhu: »O, Giriraja je prišel.« Moj Giriraj je prišel zadnji: Skupaj z Indradyumna svamijem sem šla v mesto Govardhan prav do hriba (Govardhan), kjer je on iskal šile za nekatere bhakte

po svetu. Nato je hči vprašala svamija: »Ali lahko obdržim to šilo? Prosim!« Indradyumna svami ji je dejal, da je to šila Šrimati Radharani. Prinesla Jo je domov in tako smo Jo sprejeli.

Sačinandana svami je dejal, da je vajina hči nekaj posebnega.

CL: Da, tisti bhakte, ki nekaj časa prebijejo z njo, tako pravijo. Napisala je neko zgodbo, v kateri je ona kamen - zgodbo o Dravidi in Balaramu. Balaram je nekoč postal tako jezen na Dravido – to je bilo pred uradno borbo – da je pobral ta kamen in ga vrgel v Dravido, nakar se je kamen razletel na tisoče koščkov. Ona potem opisuje, kakšni so bili ob tem njeni občutki, ko se je dotikal Balaram ... In kako je ob tem izgovarjala mantró: »Zadeni Dravido, zadeni Dravido.

Kako poteka izobraževanje na domu?

CL: Oba moja starša sta pričela z dnevnim izobraževanjem na domu še v časih, ko je bila to zelo sporna tema. Toda šola v ašramu v Detroitu se je ravnokar zaprla in Ramešvara, ki je bil tedanji GBC, je pristopil k mojim staršem in jih prosil, če bi lahko vodila šolo. To je postalo življenjsko delo moje matere, ki vodi gurukule že 23 let. To je razlog, zakaj sem tudi jaz hodila v gurukulo. Od vrtca do gimnazije sva bili z mano pravzaprav skupaj – ona je namreč učila na gimnaziji (gurukuli). Ker je šola v Severni Karolini zaprta, sem za svojo hči izbrala poučevanje na domu. Preden se je zaprla, jo je hči obiskovala dve leti. Takrat sva morala izbrati med selitvijo v drugo skupnost, kjer so imeli šolo, ki bi jo morala voditi midva, česar nisva želela, in izobraževanjem na domu. Če se odločiš, da boš otroka izobraževal doma, moraš imeti dokaj regulirano življenje, kar pomeni, da moraš s poukom pričeti vsak dan ob istem času. Hčeri lahko zaupam; če moram kaj postoriti in ob določenem času ne morem biti z njo, zahtevano snov predela sama. Dogovorjeni sva, da v takih primerih polovico zahtevane snovi za tisti dan predela, drugo polovico pa nato predelava skupaj. Nikoli je ne bom poslala v javno šolo.

Kaj je po tvojem mnenju pri izobraževanju na domu najpomembnejše?

CL: Disciplina lahko predstavlja izziv. Obstaja nekaj dejavnikov, ki so lahko v pomoč, kot so jutranja sadhana: džapa, kirtan, jutranje predavanje. Če otroci dan začno s Krišno, se prečistijo. In ko um povzroča težavo, ga pomiriš z mantranjem, ki prebudi inteligenco. Regulirano življenje pomeni tudi preprosto življenje, kar pomeni, da ničesar ne spreminjam.

Druga pomembna stvar je, da sta v izobraževanje vključena oba starša. Žena lahko poišče zavetje v možu, ko reče: »Če se boš obnašal(a) tako, bom povedala očetu!« Pozitiven vidik tega je, da lahko rečeš: »Povedala bom očetu, kako pridna oz. priden si bil(a) na današnjih učnih urah!« Mati je učiteljica in oče je načelo. Pomembno je osredotočanje na pozitivne stvari, ne negativne. Namesto groženj, da bo oče izvedel vse, otroka raje pripravim, da uboga, na lep, pozitiven način. Sama imam neko knjigo in ko izpolni celo stran, lahko prosi za kar koli - tudi če želi preskočiti naslednjo učno snov in namesto tega pogledati video ali se želi zunaj igrati. To je pot za dosego kratkoročnih ciljev. Če hočeš kaj storiti, to zahteva odločnost in tudi disciplino.

S katerimi izzivi se sooča druga generacija bhakt?

MČ: Vsakdo ima drugačne razloge, zaradi katerih je tukaj. Do upora pride, ko pravila uveljavljamo na silo, brez zadostne mere ljubezni, ki bi jih spremljala. Disciplina mora biti vedno prisotna: »Moraš si umivati zobe ali pa ti bodo izpadli.« Celo prisila mora biti.

Vsi starši svoje otroke silijo, da si umivajo zobe. A morajo to početi na ljubeč način. Prisotno mora biti objemanje, poljubljanje, trepljanje in milina v glasu ...

CL: Otroku je treba razložiti, zakaj si je potrebno umivati zobe. Tako ne bo prišlo do upornišva. Do upora pride, če ni ljubezni in gre le za trdosrčno ukazovanje. Obstajajo učitelji in starši, ki na ta način otrokom vsiljujejo zavest Krišne. Toda to se dogaja v vseh religijah, ne le pri bhaktah. Enkrat sem slišala nekega očeta, ki je od otroka zahteval, da gre na kirtan, čeprav se je otrok želel zunaj igrati. Starši pa so vso krivdo samo preložili na otroka in na ta način v otroku ustvarili negativne občutke krivde. Tudi moji starši so od mene zahtevali, da grem na kirtan, a na drugačen način. Če otroku lepo razložiš, morda ne bo takoj ubogal in šel na kirtan, a bo razlaga imela svoj učinek in otrok bo vedel: »Moji starši skrbijo zame.« Tako bo otrok napredoval in prišel bo tudi okus. Tudi odrasli počnemo stvari iz občutka dolžnosti: moramo mantrati na džapo, moramo se udeležiti predavanja ipd., a bo sčasoma prišel tudi okus. Težava je, ker starši ne znajo vzgajati svojih otrok. To ni težava le druge generacije ali težava ISKCON-a, temveč je nasploh težava staršev.

Otrok se sprašuje, kam sodi oz. pripada. Vsi srednješolci si želijo le, da bi pripadali neki skupini, da bi bili del nečesa in da bili sprejeti. Na svoji šoli želijo biti »kul«.

Težava se pojavi, ko želimo uživati in hkrati preživeti. Mogoče je to to, kar poskuša storiti druga generacija – biti »in« oz. sprejeta. Ves problem tako pride na raven starševstva in vzgoje. Ljudje bi se morali naučiti, kako vzgajati in biti starši. Morali bi brati knjige o odnosu med možem in ženo in tudi knjige o starševstvu. Starši se počutijo krive, ker njihovi otroci nimajo nezakonitih spolnih odnosov in ne uživajo drog, saj mislijo, da je to bolje, kot biti »Hare Krišna«. Starši, ki ne disciplinirajo svojih otrok, pravzaprav nimajo ljubezni do njih, temveč so enostavno leni. Ni jim mar za otroke. Če je otrok zaradi pomanjkljive vzgoje staršev razpuščen, je to še en simptom pomanjkanja ljubezni.

In za konec? Kakšen duhovni namig?

MČ: Krišna ni omejen le na to, da nam daje naš vsakdanji kruh. Krišna skrbi za vse – kje živimo, kdo bodo naši prijatelji ... Zanesite se na Krišno, da bo (po)skrbel za vas.

CL: Povsem na mestu je, če oseba moli za določene stvari. Če nekoga skrbi, kako naj vzgaja otroke ali kam naj jih pošlje v šolo, potem je to njegova služba za Krišno. Če imaš otroka, moraš zanj lepo skrbeti – mu zagotoviti izobrazbo in ga pravilno vzgojiti. Krišna ti je zaupal to službo. Lahko moliš h Krišni: »Prosim, Krišna, naj bom uspešen pri svoji službi!« Potem ti bo Krišna pomagal, da boš uspešno opravil svojo službo.

Bhakte bi morali moliti h Krišni, da bi lahko imeli lepe odnose z bhaktami in s svojim življenjskim sopotnikom in da bi lahko lepo poskrbeli za svoje otroke.

Hotel je moje srce

Moje ime je Parama-kripala. Ko me je bhn. Petra prosila za ta prispevek, sem se ustrašila: »Jaz?! Kdo me pa sploh še pozna? In ne znam več lepo pisati ... saj nimam nič pametnega povedati ... tudi meni se ni ob močni svetlobi razprlo nebo, od koder bi zaslišala Božji glas, ki bi me poklical k Sebi.«

Kot mlado dekle sem bila ateistka. Poznala sem le krščanstvo, a me to ni pritegnilo. Čeprav sem vedela, da ne sodim v ta svet in družbo, sem postala pasiven nezadovoljnež in odgovorov na svoja življenjsko pomembna vprašanja nisem iskala. Ker je Krišna videl, da z mano ne bo nič, mi je pomagal in spoznala sem svojega sedanjega moža, Sada-šivo prabhujua. Na samem začetku ne morem mimo Jita-kandarpe prabhujua, saj prihajava iz iste vasi. Ko smo mi še veselo plavali po tamastičnih voda, je on že veselo tipal po ezoteriki in na koncu prišel do bhakti-joge. Kadar koli nas je videl, je priliko izkoristil za pridiganje. Ker je moja inteligenca takrat še globoko spala, nikakor nisem mogla razumeti, zakaj nas ne pusti pri miru. V resnici nisem imela pojma, o čem je sploh govoril. Na srečo je vse skupaj vsaj malo zanimalo Sada-šivo, zato se je enkrat opogumil in šel pogledat, kaj je Jito prabhujua tako navdušilo. VSE mu je bilo takoj všeč – atmosfera v templju, bhakte, vonj, čistoča, glasba, prasadam ... Vse pogosteje je obiskoval tempelj, jaz pa sem ostajala doma, ker me stvar ni zanimala. Bolj ko je Sada-šiva prabhu spreminjal svoje življenje, bolj me je bilo strah, da ga bom izgubila. Mučila me je zavist, zato sem vse zavračala. Celu prasadam. Čeprav je bil SŠP kljub mojemu nesramnemu obnašanju dolgo časa zelo potrpežljiv, sem hotela s Krišno tekmovati za SŠP. A ker je Krišna močnejši, lepši, pametnejši, bogatejši, zabavnejši, bolj ljubeč, nezamerljiv ..., je On zmagal. Prišel je trenutek, ko sem se morala odločiti – ali se poslovim od starega načina življenja ali pa od Sada-šiva prabhujua. Krišna je vedel, da bom zaradi navezanosti raje spremenila način življenja, a čeprav ne s srcem. Na tak način me je pripeljal na to pot.

Čez nekaj časa me je čakal naslednji hud udarec – SŠP je

hotel v tempelj. Jaz si sebe niti v sanjah nisem predstavljala tam, zato naju predsednik templja tudi ni sprejel. Ponovno se je moral z majhno prevaro vmešati Krišna. Takrat sem že izbrala duhovnega učitelja (Rohini-suta prabhujua), ki mi je predlagal, da bi prišla v tempelj le za toliko časa, da bi naredila »bhakti class«. »No, to bi še šlo,« sem si rekla. In oh, kako sem bila naivna. Prišla sem za mesec in pol in ostala dve leti in pol. Ponovno sem morala priznati Krišnovo premoč. V ljubljanskem templju sem živela le 9 mesecev in vmes sem bila tudi inicirana. Vse je bilo videti super, a verjamem, da Krišna ni bil zadovoljen. Čeprav si nisem hotela priznati, je Krišna vedel, da po duhovni poti hodim še vedno bolj zaradi Sada-šive prabhujua kot zaradi sebe. Krišna ni hotel mojega telesa, moje inteligence, talentov, pripravljenosti pomagati bhaktam ... hotel je moje srce. »Vzel« mi je vse, kar sem imela rada, kar sem poznala, kar mi je dajalo občutek domačnosti ... Duhovni učitelj me je srmo poslal v Zurich. Ker je tudi sam živel tam, sem imela občutek, kot da bi se preselila v očetovo hišo. Ker nisem človek velikih življenjskih sprememb, sem morala v novi situaciji in tujem okolju premagati velik strah in se postaviti na svoje noge. Z vsem srcem in odprtimi rokami sme sprejela dve bergli – Krišno in duhovnega učitelja. In Krišna je ponovno zmagal! Dobil je moje srce in končno sem začela dihati, hoditi, opravljati službe, iskreno sem vzljubila bhakte, se začela veseliti in polno zaživela bhakti-jogo. Zaradi sebe, samo zaradi sebe.

Duhovni učitelj je imel v svoji sobi Božanstvi Gaura-nitaj. Zelo kmalu po prihodu v Zurich sem začela skrbeti Zanju in to službo vzela skrajno resno. Nadomeščala sem duhovnega učitelja, ko ga ni bilo tam, bila sta mi prijatelja, otroka, poslušalca, tolažila sta me - ukradla sta mi srce! Vse bi bilo lepo in prav, če se jaz ne bi zaželela vrniti nazaj v Slovenijo. Kaj pa zdaj? Hotela sem imeti dvoje; Gaura-nitaj in Slovenijo. Začela sem nadlegovati in prositi duhovnega učitelja, če bi mi podaril Božanstvi. Ne vem, kako je sedaj, ampak to je bilo takrat »višek nesramnosti«. Prosim duhovnega učitelja za njegova božanstva?! Kljub vsemu sem vztrajala in na koncu dobila to, o čemer sem sanjala. Gaura-nitaj so se odpeljali z menoj v Slovenijo. Čeprav mi zdaj življenje teče malo drugače, sem še vedno hvaležna, da lahko živim s tako čudovitimi Božanstvi. Hvala ti, Krišna! Hvala ti za vse trike in prevare, ki si jih in jih še vedno uporabljaš pri meni (ker sem zelo naivna, za Krišno res nisem trd oreh). Hvala ti za vse čudovite prijatelje, ki sem jih dobila v bhakti-jogi, in za vse preizkušnje, ki mi pomagajo duhovno in osebno rasti. Vem, da moja zgodba ni nič posebnega, a nekaj sem zares dojela – v življenju ne smemo ničesar delati zaradi nekoga drugega. Le če izhajamo iz samih sebe, smo lahko zadovoljni, uspešni in vztrajni.

Parama-kripala devi dasi

Moje lile z Božanstvi

Adi Lila dasi

Naj z vami podelim eno izmed spoznanj, kako Gospod Džagannatha vedno pomaga bhaktam, ki Ga prosijo za pomoč. Leta 2002 sem spet prišla v Zurich, tokrat z željo, da najdem Džagannathov tempelj in Zanj naredim službo. Bila je nedelja in najenostavneje je bilo vzeti taksi do ulice Berg št. 54, kjer stoji čudovit Džagannathov tempelj, a sem namesto tega prosila Gospoda, da mi do tja pokaže pot in, če je taka Njegova želja, naj v templju naredim kakšno službo. V Zurichu je na glavni postaji mogoče dobiti vse vrste prevozov: tramvaj, avtobus, taksi, v bližnje dele mesta vozi celo vlak. Ta dan je Gospod Džagannatha želel, da se peljem s tramvajem do končne postaje, kjer je na križišču bila gospa, ki je čakala na zeleno luč. V bližini ni bilo nobene druge žive duše. Preostalo mi nič drugega kot iti do nje in vprašati, kje je ulica Berg. Pokazala mi je ulico in me vprašala, koga iščem. In ker je bila poslana neposredno od Gospoda je tudi sama šla v tempelj in me tako povabila zraven. Šli sva na avtobus in čez dve postaji izstopili naravnost pred templjem, a to še ni bilo vse. Ko sem spoznala bhakte v templju, sem prejela milost, da sem šla v kuhinjo pomagati za Sunday feast. In tako Gospod Džagannatha uredi vse na en mah, če Ga le želimo sluziti. Džaj Džagannatha! To je le delček Džagannathovih zabav, ki jim ni ne konca ne kraja. Pridružite se čudovitim zabavam Gospoda na Snana in Ratha-jatri tudi letos.

Parasurama das

Čaščenje Krišnovega Božanstva je sestavni del vdanega služenja. Šrila Rupa Gosvami v Nektarju vdanosti podrobno opisuje pomembnost tega procesa, ki ga postavi med pet glavnih delov vdanega služenja (poleg petja svetega imena, prebiranja svetih spisov, druženja s čistimi bhaktami in prebivanja na svetem mestu).

Krišna sprejme obliko Božanstva in dušam dovoli, da na takšen način zadovoljujejo Njegove čute, Mu skušajo ugoditi, ponuditi nekaj vdanosti in v zadovoljstvo Božanstva izvajati najbolj vzvišeno dejavnost - skupinsko petje Hare Krišna. In ravno slednje je srž vse arčane! S petjem Hare Krišna lahko Krišni neposredno darujemo svoje srce.

Včasih se vprašamo, kako je sploh mogoče, da smo v množici šestih milijard Zemljanov ravno mi tisti, ki smo dobili priložnost za »best foot forward« (star izraz v ISKON-u za petje in ples v Krišnovem gibanju sankirtan). Zaključimo lahko, da je vse skupaj le mistična izkušnja Panča-tattve in Njihove zgodovinske lile nefiltriranega deljenja milosti vsakomur. Pomislite, še pred nekaj leti smo grizli kravje noge in otipavali pripadnike nasprotnega spola, a lahko zdaj znova in znova pojemo in plešemo v Mahaprabhujevem sankirtanu! In ne glede na vse nam bo Nitjananda Prabhu dovolil, da se bomo v ta kirtan vračali. Mistično, kaj ne? In ali ni mistično tudi dejstvo, kako nas Šrila Prabhupadove knjige, glavna Božanstva v ISKCON-u, vedno znova učijo in spravljajo na prava pota?! Kolikokrat se je zgodilo, da se nam je na naključno odprti strani Šrila Prabhupadove knjige ponudilo navodilo, ki smo ga ravno v tistem trenutku potrebovali?

Vsak pudžari bo potrdil, da so čaščenje Božanstev in spoznanja, ki pridejo z njim, zelo intimni. Bhakte v potrditev »delovanja« čaščenja Božanstev sicer dostikrat iščemo mistične izkušnje, napovedi iz sanj in podobna razodetja, ki jih radi zapakiramo v »far-out lile« in jih kot takšne delimo naokoli, a so prikazi teh zabav (ne vedno, a ...) žal velikokrat le prikaz lastne želje po prepoznavnosti v družbi bhakt.

Samo dejstvo, da smo še vedno tu, da skupaj pojemo Hare Krišna in se trudimo brezpogojno upoštevati navodila Šrila Prabhupada in predhodnih avtoritet, potrjuje, da sta nas Guru in Krišna gotovo prepoznala ter da smo deležni nečesa posebnega (mističnega, če hočete!) s strani božanstev Gaurange in Nitjanande. Vande sri-krsna-caitanya-nityananda sahoditau / gaudadoye puspavantau citrau san-dau tamo nudau. Izkazujem svoje spoštovanje Šri Krišni Čajtjanji in Nitjanandi Prabhujju, ki sta kot sonce in mesec. Skupaj sta se pojavila na obzorju Gaude, da bi pregnala temo nevednosti in prekrasno blagoslovila vse. (CC, Adi 1.2)

»Ja, imam svoj slog petja ...«

Po enem letu druženja s Šrila Prabhupadom sem se navadil na njegov način petja. Včasih sem sedel v svojih prostorih in zaslišal sladek zvok harmonija, ki je prihajal iz njegove sobe. Vedel sem, da bi lahko v Šrila Prabhupadovo sobo povabil katerega koli od bhakt, ki se nahajajo v bližini medtem, ko je Njegova Milost pela, a ta dan ni bilo nikogar v bližini. Tako sem odšel v njegovo sobo sam in mu izkazal ponižno spoštovanje. Ko sem sedel, je bila moja zavest prežeta z nektarjem Prabhupadovih melodičnih bhadžanov. Samo s poslušanjem njegovega igranja na harmonij in

poslušanjem njegovega glasu, se je moje kamnito srce omehčalo. Nepremično sem tiho sedel in poslušal, da ga ne bi zmotil v njegovem razpoloženju. Čudilo me je, kako je kljub svojim mnogim obveznostim, vedno našel čas za mantranje krogov, petje bhadžanov in branje svojih knjig. Čez minuti je dvignil pogled s harmonija in mi pokimal. Vedel sem, da je bil to znak, naj se mu pridružim s karatalami. Nekaj časa je nadaljeval s petjem. Ko je končal, sem dejal: »Prabhupada, tvoji bhadžani in kirtan so drugačni od vseh, ki sem jih kdaj slišal.« Začel se je smejati in odgovoril: »Ja, imam svoj slog petja.« Karatale sem postavil nazaj na polico, izkazal spoštovanje in se vrnil v sobe za služe.

Moj dragi Šrila Prabhupada, tvoje besede tistega dne so bile tako preproste, vendar resnične. Ti imaš res poseben slog, milost, ponižnost in vdanost. Vsak dan si naredil ogromno, da bi služil svojemu guruju: neskončna pisma, predavanja, prevajanje in vodenje vsega. In kljub vsemu si imel čas, da si sam v svoji sobi sedel, igral na harmonij in za Krišnovo zadovoljstvo pel čudovite bhadžane. Nikogar ni bilo zraven, a bi lahko prišel vsakdo. Ti si največji jogi, paramahamsa, ki si bil prijazen dostopen vsem.

Tvoj slog so včasih skušali posnemati, a to nikomur ni uspelo. Konec koncev – kdo drug bi lahko ustvaril mednarodno društvo s petjem pod drevesom?

(Kje je težava? Šrutakirti das)

Šrila Prabhupada ve ...

Med ceremonijo polaganja temeljnega kamna v Majapurju, je Giriraja šel k Prabhupadu v njegovo kolibo. Prabhupada mu je govoril o tem, kako so bile v času angleške vladavine v Indiji tri države – Madras, Bombaj in Kalkuta, in za vsako je bil zadolžen en guverner.

»Katero državo želiš prevzeti?« je vprašal Šrila Prabhupada. Giriraja je vedno sledil njegovim navodilom in ni nikol sam sprejemal velikih odločitev. Sploh ni vedel, za katero naj se odloči, zato je rekel: »Prabhupada, naredil bom tako, kot ti želiš.«

»Ne,« je rekel Prabhupada, »želim, da se sam odločiš.« Giriraja je ves teden poglobljeno razmišljal, kako naj se odloči, vendar še zmeraj ni vedel, kaj naj stori. Skoval pa je načrt, kako bi Prabhupada odločil namesto njega.

»Razmišljal sem, da bi šel v Bombaj,« je rekel Giriraja. Mislil si je, kako bo Prabhupada ob njegovem predlogu z izrazom na obrazu pokazal, kaj bi on želel od njega, a na Prabhupadovem

obrazu ni bilo nikakršnih znakov. Rekel je le: »V redu.«

»Vendar sem prav tako razmišljal, da bi se vrnil v Madras,« je dodal Giriraja. Tako kot pri odločitvi za Bombaj, je tudi tu dodal nekaj možnih razlogov, zakaj bi šel v Madras. Čakal je, če bo Prabhupada razkril svoje mnenje, vendar zopet ni izrazil odobravanja ali neodobravanja.

»Ja,« je rekel Prabhupada, »to je v redu.« Tako je Giriraja videl, da mu na tak način ne bo uspelo.

»Razmišljal sem, da bi ostal v Kalkuti, ker ...« je poskusil Giriraja. In zopet Prabhupada ni pokazal niti najmanjšega izraza, ki bi namigoval na to, kaj si želi.

»To je v redu,« je zopet odvrnil.

Takrat je bilo Giriraju res nerodno, ker je želel prelisičiti svojega duhovnega učitelja, a je bil hkrati vesel, ker je videl, da je bil Prabhupada tako velik in popoln, da ga ni mogel pretentati njegov neumen učenec.

Ganga mata Gosvamini

Princesa Sači devi, hči bengalskega kralja Nareš Narayana, je že od otroštva kazala čisto vdanost Gospodu Krišni. Zaradi svoje iskrene navezanosti na Gospoda se ni želela niti poročiti. Po očetovi vladavini je Sači devi prevzela kraljestvo, vendar se je kmalu kraljevanju odpovedala, da bi poiskala duhovnega učitelja.

Princesa Sači devi je srečala Šri Haridasa Pandita, vodilnega guruja v Vrindavani, in začela vdan bhadžan Božanstvu Šri Govindajija. Ker je premalo jedla, je postala slabotna, a je kljub temu vedno spala na peščeni obali reke Jamune in vstajala pred sončnim vzhodom, da bi počistila tempelj Govindajija. Vsak dan je poslušala Bhagavata-katha (pogovore o Krišni), gledala oboževanje Govindajija in krožila okrog mest zabav Radhe- Syamasundara, kot so Vamšivata, Sevakunja, Nidhu vana ter Rasa Sthali.

Po navdihu Šri Haridas Pandita je Sači devi popolnoma odvrгла svoj lažni jaz, si naredila ponošeno obleko ter v Vraji od vrat do vrat hodila prosit miloščino. Domačini so bili presenečeni nad njeno strogo odvojenostjo. Po nasvetu svojega guruja je kasneje odšla na Radha-kundo, da bi se družila s Šri Lakšmipriyo devi dasi, drago učenko Šri Haridasa Thakura.

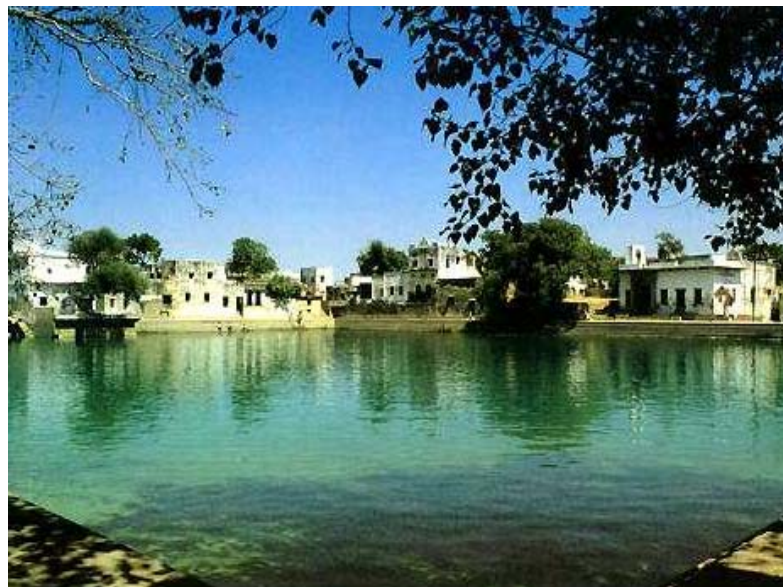
Po popolnem zgledu Haridasa Thakura je Lakšmipriya devi dasi vsak dan mantrala 300.000 imen Krišne (192 krogov). Vsak dan bi skupaj obkrožili hrib Govardan ter oboževali Krišno.

Po navodilu duhovnega učitelja je kasneje Sači devi odšla v Džagannatha puri na dom Sarvabhaume Bhattačarje. On in večina spremljevalcev Gospoda Čajtanje so že zapustili planet in se vrnili na Goloka Vrindavano. Sači devi je povrnila prvotno stanje njegove hiše in vzpostavila prvorazredno oboževanje Božanstva Šri Šyama Raya, ki ga je dobila od brahmane iz Jaipurja. Vsak dan je predavala iz Šrimad Bhagavatama, njena predavanja pa so pritegnila poslušalce od daleč naokrog. Mnogi, med njimi tudi brahmane ter kralj Mukunda Deva, so od nje sprejeli iniciacijo.

Kako je Sači devi dobila ime Ganga mata

Ob dnevu praznovanja Ganga Sagara Mele se je Sači devi, kot prebivalalka Džagannatha purija, želela okopati v reki Ganges. Tisto noč je Ganga pritekla iz ust Gospoda Džagannatha do ašrama Sači devi in po vstopu vanjo je Sači devi priplavala do lotosovih ust Gospoda Džaganathe v templju.

Ko so naslednje jutro svečeniki odklenili tempelj, so tam na njihovo začudenje našli Sači devi. Mislili so, da je lopov in jo takoj vtaknili v ječo. Ko je Gospod Džagannatha videl njihovo napako, se je istočasno pojavil tako v sanjah kralja Mukunde kot tudi glavnega svečenika in obema ukazal, naj Sači devi takoj izpustijo in od nje sprejmejo iniciacijo. Od takrat je Sači devi postala znana in slavna kot Ganga mata Gosvamini.

»Radhe Radhe!«

Parasurama das

Slavljenje in čaščenje Šrimati Radharani je sestavni del izvajanja vdanega služenja v skladu z Gaudiya-vaisnava siddhanto. Šrimati Radharani je Krišnova najbližja spremljevalka in le preko Nje lahko duše Krišni ponudimo svoje darove, trud in ljubezen. Je Vrndavanešvari ali nadzornica Vrndavane in vse, kar se v Krišnovo zadovoljstvo dogaja v Vrndavanu, je pod njenim okriljem. Odnos Šrimati Radharani s Krišno je zelo vzvišena in za materialen um nedoumljiva tema. Čeprav vedno, ko govorimo o Njunem odnosu, obstaja nevarnost, da ga povežemo z materialnim poželenjem in spolnostjo, v resnici sploh ni tako. Pod okriljem učenj Šrila Prabhupade in predhodnih ačarij si bomo (nevarnosti navkljub) vseeno dovolili nameniti nekaj odstavkov tej, med bhaktami najbolj vzvišeni, osebnosti. Za lažje razumevanje naših dolžnosti v sankirtan gibanju Čajtanje Mahaprabhuja bomo prav tako poskusili filozofsko opredeliti Njeno mesto v skupinskem petju Hare Krišna. Šrimati Radharani je prisotna v sami Hare Krišna mahamantri. Z besedo »Hare« se obrnemo k Njenem svetem imenu in Jo prosimo, da nas vključi v vdano služenje Gospodu Krišni. Vemo, da je Šri Čajtanja Mahaprabhu sicer Krišna, a nosi lastnosti vdanosti Šrimati Radharani. Oboževanje Mahaprabhuja se tako ne razlikuje od oboževanja Radhe in Krišne. Sri Krsna Caitanya, Radha Krsna Nahi Anya - med Šri Krišno Čajtanjo ter Radho in Krišno ni razlike. V šastrah je celo rečeno, da se rasa ples, v katerem Krišna na Goloki uživa z Radharani in drugimi gopijami, udejani kot petje in ples v sankirtanu Čajtanje Mahaprabhuja.

Čeprav s petjem in recitiranjem Hare Krišna mahamantr ne posredno slavimo Radho in Krišno, smo včasih lahko priča ločenemu slavljenju Radhikinega svetega imena. Bhakte slišimo peti »Džaj Radhe«, »Radhe Radhe« (znan vrndavanski pozdrav), »Radheeeeeeee-Shyam«, »Maharani Ki džaj«, »Radharani Ki džaj« in podobno. Prijatelj mi je nekoč dejal celo, da je bil priča mantranju nekega bhakte, ki je ob koncu kroga vedno izrekel »O Radhe« in nadaljeval z mantranjem. Hm.

Pred leti, ko se je na spletu odvijala živa razprava o prepevanju Radharaninoga svetega imena, je Šrila Prabhupadov učenec Padmaločana prabhu podal uporaben in enkratno filozofsko umeščen zaključek: »Sveto ime Šrimati Radharani je zelo ugodno in obstaja na stotine in stotine šlok, ki ga slavijo. Ampak mi, rupanuge (učenci oz. sledilci Rupe Gosvamija), se trudimo razumeti globoko bolečino, ki jo Šrimati Radharani čuti v ločenosti od Krišne.«

Radharani se, tako kot Krišna, od svojega imena ne razlikuje. Zato ne vzklikamo »Radhe Radhe« ali, z drugimi

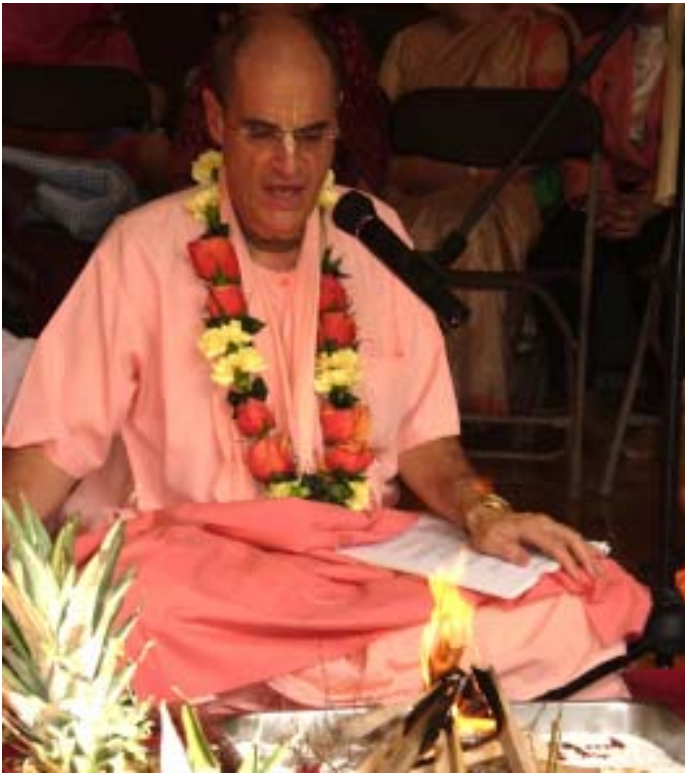
besedami, Radharani ločujemo od Krišne, temveč pojemo »Hare Krišna« (Radha-Krišna), kot nam je z osebnim primerom pokazal Šrila A.Č. Bhaktivedanta Svami Prabhupada. Tudi če je Šrila Prabhupada kdo v Vrndavanu pozdravil z »Radhe Radhe«, mu je ta vedno odvrnil s »Hare Krišna«.

Seveda petje Radharaninoga svetega imena ni napačno, poraja se le vprašanje sentimenta. In sentiment, ki so nam ga predali predhodni ačarje pravi, naj vedno častimo Radho in Krišno skupaj, nikoli ločeno. Obstaja veliko vedskih šlok, navdihov in citatov, ki častijo Radhikinovo sveto ime, a naša naloga je slediti stopinjam Šrila Prabhupada. In zato Radharanino ime pojemo skupaj s Krišnovim, Hare Krišna.«

V zaključku naj dodam le dejstvo, da je služenje Krišni na duhovnem planetu Goloki Vrndavanu vedno organizirano pod okriljem Šrimati Radharani in njenih bližnjih spremljevalk (veriga se od tam naprej razčlenja in razčlenja). Mesta za neposredno služenje Krišni so že zasedena. Na enak način je služenje Krišni organizirano tudi v materialnem svetu. Veriga služenja sestopa preko guru-paramparaja, nasledstva duhovnih učencev in učiteljev. Tudi Čajtanja Mahaprabhu potrjuje: »Gopi Bhartu Pada Kamalayar Dasa dasanu dasah – želim si postati le služabnik služabnika Gospodarja Gopij.« Če želimo služiti Radhi in Krišni, moramo slediti duhovnem učitelju ter Šrila Prabhupadu – ačarji sampradaje, kar pomeni spoštovanje štirih regulativnih načel, poznavanje Bhagavad-gite, čaščenje prasadama in predvsem redno petje Hare Krišna mantr.

Kapljice nektarja

Moramo biti ponižni in razumeti, da nismo na transcendentalni ravni, in zato razvijati vrlino. S tem namenom imamo vajšnavsko etiketo, ki je zelo praktična. Razvijati moramo guno vrline, kajti le na ravni vrline lahko napredujemo. Prabhupada to večkrat omenja ...

Vrlina pomeni odločnost pri doseganju nekega duhovnega cilja, poznavanje načina, kako doseči cilj, in vztrajanje pri tem. To je vrlina.

Na začetku imamo majhne težave, ki pa jih sami povečamo, tako da o njih razmišljamo. Tako kot pravi Krišna v Bhagavad-giti: »Dhyayato visayan pumsam sangas tesu pajayate sangat sanjayate kamah kamat krodho 'bhijayate.« Kadar o nečem razmišljamo, to postaja vse večje in večje in nam postaja vse pomembnejše. Če o nečem razmišljamo, se na to ne le navežemo, temveč postanemo pohotni in konec koncev tudi jezni ...

Poudariti je treba, da nas, kadar skušamo vse prilagoditi temu, da bi bili srečni, še vedno spremljajo težave materialnega sveta. Če pogledamo iz dejanskega življenja, so težave materialnega sveta posledica naše karme, vendar le, če nismo bhakte. Karma pomeni, da bomo uživali in trpeli in temu ne moremo ulti. Ljudje se včasih selijo, a gre njihova karma z njimi. Seveda se tudi bhakte selijo, vendar za njih ni karme. Kljub temu včasih pravijo: »Moram iti iz tega templja v drugega.« In jaz jim odgovorim: »Vendar gre tudi tvoj um s tabo, kajne? Svojega uma ne moreš pustiti za seboj.« S seboj vedno vzamemo svoj um in želje in to je tisto, kar nam povzroča težave ...

Moramo negovati znanje. Čeprav vemo, da bhakti ni odvisna od samega znanja (jnane), pa je znanje o Krišni več kot le znanje (jnana), saj je del bhakti ... In mi moramo gojiti to vedenje o Krišni, da bi tako prišli na raven, ko bomo neustrašni in pripravljeni sprejeti, kar koli nam Krišna pošlje ...

Treba se je znebiti ritualov. Z besedo ritual mislim na stvari, ki jih delamo rutinsko. Tudi če nismo napredni bhakte in hkrati tudi ne veliki žaljivci, postanemo takoj, ko smo zbrani pri opravljanju stvari, srečni.

Krišna preverja, če ostanemo sočutni do ljudi, ki so do nas grobi. Če nam to uspeva, lahko razvijamo pravo sočutje. Če lahko molimo za duhovni napredek ljudi, ki nas napadajo, potem je Krišna z nami zelo zadovoljen.

Vsaka vajšnavska odlika, kot sta npr. sočutje in strpnost, se razvije iz notranje meditacije. Če pogledamo seznam vajšnavskih odlik, lahko vidimo, da se vse razvijajo ravno iz te. Če si z nečim notranje prežet, lahko to izražaš tudi navzven. Če želimo na duhovni poti ostati trdni in umirjeni, moramo naditi sentimentalno oz. čustveno raven. Prav je, da imamo čustva, in mi moramo biti čustveni, a ne bi smeli biti na tej ravni. Ta čustva in čutenje bi morali obvladovati z inteligenco. Če želi nekdo vztrajati v zavesti Krišne, si mora najti položaj v skladu s svojo naravo. Podobno kakor slon, ki v vodi ni bil v svojem naravnem položaju in je bil zato slaboten. Ni se mogel dobro boriti. Na drugi strani je bil krokodil v svojem pravem položaju in zato zelo močan. Tudi mi se moramo bojevati z iluzijo. Če se želimo boriti leto za letom, moramo biti v primernem položaju, primernem stanu in *varni*.

Nekateri ned nami smo imeli osebno družbo Šrila Prabhupada, a je on odšel. Čeprav ni tega nihče pričakoval, so tisti, ki so se oprijeli njegove zvočne vibracije, ostali močni. Tisti, ki pa so hrepeneli le po njegovi osebni družbi, niso razumeli bistva tega druženja. Veliko osebnih slug je namreč zapustilo gibanje.

Včasih nam je ob branju Šrila Prabhupadovih knjig kar nerodno, kajti Prabhupada nam jasno pokaže naš položaj, golo resnico naše zavesti. Odstre nam tančico iluzije, ki nas prekriva ... Naloga duhovnega učitelja je, da je udaren, da v učencu vzbudi neprijeten občutek in mu s tem pokaže, kje so njegove pomanjkljivosti. Ko prideš v njegovo družbo, si želiš postati kot on ...

Vprašanje: Kaj je najpomembnejše pri pridiganju?

Pri pridiganju je najpomembnejša duhovna moč, ki prihaja od čistosti oz. dobre sadhane. Druga zelo pomembna stvar je sočutje do vseh živih bitij. Kot pravi Šrila Prabhupada: »Čistost je moč, praktičnost je načelo, knjige so osnova.« Mi dejansko v praksi spoznavamo, da moč prihaja od Šrila Prabhupada in zato se moramo trdno držati njegovih navodil. To pomeni, da moramo biti čisti in hkrati uporabljati Krišnovo materialno energijo. Tako kot lahko npr. tehnologijo, ki načeloma deluje kot del iluzorne energije in skrbi, da ljudje ostajajo v iluziji, uporabljamo pri širjenju zavesti Krišne.

Čeprav imamo navodila duhovnega učitelja, sta v njihovem ozadju tudi razpoloženje in želja duhovnega učitelja. Učenec mora tudi to ponotranjiti. Številni bhakte izpolnjujejo navodila, ne da bi pri tem razumeli razpoloženje in željo Šrila Prabhupada. Dojemanje razpoloženja in želje duhovnega učitelja je pomembno predvsem takrat, ko je navodila treba izpolniti v skladu s časom, prostorom in okoliščinami.

Krišnovi biseri

Nekoč se je Krišna odpravil na severozahodni konec Radha-kunde. Tam je naletel na Radho, ki je s prijateljicami sedela v gaju, polnem cvetja *madhavi*.

Krišno je pogled na zbrane *gopije* napolnil z zadovoljstvom. Radhika je sedela na mehki tkanini in pestovala bisere, ki jih je nizala v prefinjeno ogrlico, kakršne Krišna še ni videl. Okoli Nje so sedele *sakhije*.

Krišno so izbrane kretnje gopij čisto očarale, tako da jih je nekaj časa le nemo opazoval. Čeprav so s kotički oči kradoma pogledovale proti njemu, se prevzetne deklice niso niti toliko pomujale, da bi Ga pozdravile. Pravzaprav so ga namenoma prezrle.

Krišna je stopil na vrt in z vso ponižnostjo ogovoril Šri Radho: »Ljuba *sakhi!* Tudi Jaz bi se rad pripravil na praznovanje in okrasil Moji kravi Hamsi in Harini. Ponižno Te prosim, da nekaj biserov prihraniš za ta plemenit namen.«

Radha se je komaj kaj odzvala na Krišnovo prošnjo – le brezbržno ga je pogledala, *gopije* pa so nadaljevale s svojim delom. Radha jih celo naščuvala, da so se začele hihitati, in njihov ubrani smeh je spominjal na žuborenje Jamune.

Krišno je minilo potrpljenje in je razkačeno odgovoril: »O prebrisano dekle! Pozabi, kar sem Te prosil! Kar pozabi! Ampak, da mi ne boš potem rekla, da sem skopuh!«

Ko se je Krišna vrnil v Nandagram, je šel k Svoji materi in jo prosil: »Mati! Takoj Mi daj nekaj biserov! Posejal jih bom in gojil bisernice. Silno bomo obogateli in tako bom lahko tudi Svoje krave primerno okrasil!«

Krišna je večkrat ponovil Svojo prošnjo, toda mati je samo privzdignila obrvi in se Mu nasmehnila. Končno je zaigrala presenečenje nad Njegovo zamisljivo in Mu ustregla, saj mu nikakor ni mogla ničesar odreči. Svoje najdragocenejše bisere je položila na svileni tkanini, zmajala z glavo in ga nežno poslala, naj se gre igrat. Krišna je poln navdušenja stekel k Jamuni in začel obdelovati rodovitno njivo.

Medtem ko je Krišna sejal bisere, je mimo prišlo nekaj *gopij*, ki so s porogljivimi zbadljivkami in smehom opozarjale nase. Krišna se zanje sploh ni zmenil; Svoje bisere je zastrl s svežo prstjo in okoli njive postavil trnov plot.

Še istega dne je Krišna poslal nekaj prijateljev h *gopijam* s prošnjo za mleko, da bi z njim lahko zalil Svoje bisernice. Da bi *gopije* videle, kaj počne, je med zalivanjem njive zganjal strašen direndaj. Četrtri dan Njegovega podviga so biseri začeli poganjati.

Krišna je ves navdušen stekel k materi in jo za *sari* zvelkel pogledat poganjke. Ker si ni mogla razložiti, kaj vidi, je le vzkliknila: »Kaj pa je to? Kaj pa je to?« Vsa vznemirjena se je vrnila domov.

V nekaj dneh so začuda biseri začeli kukati z ovijalk. Njihova nenavadna lepota je prekašala lepoto tistih, ki jih je posadil. Množice osuplih Vradža-vasijev so se zgrinjale, da bi občudovale njihov sijaj. Mlade *gopije* so ostale brez sape. Gnane od pohlepa so vsak dan hodile gledat, kako Krišnovo biserno bogastvo raste. *Gopije* so bile vse iz sebe: »Zakaj bi se bale?« je rekla ena. »Pravkar smo videle, kako Krišna goji bisere! Mar me ne moremo posaditi svojih in imeti takega pridelka kot On?«

Lalita je prekinila škodoželjne *gopije* in rekla: »*Sakhije!* Ste vse znorele? Še polbogovi ne zmorejo dvigniti Govardhana, gojiti biserov ali delati podobnih čudežev! Samo Krišna, ki je prejel neko *sidha-mantra*, z lahkoto počne kaj takega!«

Lalotine besede so za trenutek utišale *gopije* – razen Tungavidje, ki je ni uspela prepričati: »Krišna je od nekod dobil svojo mantra. Tudi me jo lahko dobimo od Nandimukhi in gojimo bisere!«

Po krajšem pregovarjanju so se odpravile k Nandimukhi, ki je, modra, kot je bila, takoj spregledala Krišnov načrt, a ga *gopijam* ni razkrila. Zahrepenela je po tem, da bi sodelovala v novi Krišnovi zabavi, zato je sprejela igro in rekla: »*Sakhije!* Krišna ni vzgojil teh biserov s pomočjo kakšne *mantra*. Zemlja v Vrindavanu je duhovna in rojeva številne drage in poldrage kamne. To resnico sem izvedela od plemenite Purnamasi, ve pa ste jo tudi same videle.

Gopije so Nandimukhi verjele na besedo. Opite od prepričanja, da lahko premagajo Krišno, so jo objele in se vse blažene vrnilo domov. Istega dne so služabnikom naročile, naj jim za podvig pripravijo večje njive od Krišnove. Zarana so same posadile najboljše bisere, kar so jih doma našle. Biserna polja so nato vsak dan zjutraj, opoldne in zvečer skrbno zalivale z mlekom, maslom in ghijem in nestrpno čakale, kdaj bodo pognali prvi biseri.

Kmalu je Šrimati Radharani skrivaj izjavila, da jim je zrastle le trnje. Take novice pa seveda ni bilo mogoče dolgo skrivati in le-ta se je hitro razširila po vsej Vradži.

Da bi jim nasul soli v odprte rane, je Krišna z bisernimi venci začel krasiti vse Svoje prijatelje, krave, teleta, ovce, jagnjeta, bivolice, koze in kozličke pa tudi opice, ki so uganjale norčije po vsem Vrindavanu.

Gopije, ki so same ostale brez okrasja, so bile vse osramočene, ko so videle Krišnovo razsipništvo. V strahu pred jezo svojih móž so se hitro sestale. Nandimukhi so osumile, da drži s Krišno in da je skupaj z Njim skovala zaroto.

Nandi je pojasnila: »Zaradi obetajočega se bogastva vas je vse prevzel ponos. V delo ste se zaleteli na ves glas, da vas je bilo slišati, kot bi klopotec mlatil, rat-a-tat-tat. Krišna in Njegovi prijatelji pa so seveda vedeli za vsak vaš gib. Poleg tega ste, lahkovernice, pustile njive nezastražene. Zvit Krišna je Svojega *brahmanskega* prijatelja Madhumangala s skledami sladkega riža zapeljal, da je poruval poganjke bisernic in jih zamenjal s trnjem. Nato jih je nekaj posadil na svoj vrt, ostale pa vrgel v Jamuno.

Končno so Nandimukhi trditve in nedolžni izraz, ki si ga je nadel, prepričale *gopije*, da so verjele njeni zgodbi.

Gopije so odšle in na Jamuno je legla tišina. Krišna je še dolgo zrl za njimi. Užival je v njihovih ljubečih prepirih, igrivem grajanju in neizprosnem spletkarjenju. Ta nova zabava z vsemi obrati in zapleti je razveseljevala tako Krišno kot *gopije*.

Krišna si je s pomočjo prijateljev veselo nabral razsute bisere. Izbral je najlepše in iz njih oblikoval polno izjemnega okrasja za Radho. Položil ga je v zlato skrinjo in jo okrasil s srečenosnimi črkami Njenega imena.

Ko so *gopije* v dar prejele bisere in okrasje, so bile od sreče čisto iz sebe. Ni jih več plašil srd njihovih móž. Polne blaženega zadovoljstva so Madhumangala nagradile s slastnimi jedmi, dišečimi olji in sandalovino. Krišni pa so v znak ljubezni poslale sveže jasmínove vence in zavitke *tambule* (betela), odišavljene s kafro.

Darila *gopij* so bila prežeta z ljubeznijo. Krišni se je zdelo, da mu *gopije* niso le poplačale vseh biserov, temveč da je v tem ljubezenskem pogajanju še krepko zaslužil. Nato se je s prijateljki odpravil past krave pod Govardhan.

(Povzeto po Krišna-sangati, Šivarama svami, 12. poglavje)

Sonjin žur

... se je imenovalo sobotno druženje v Celju na sončni jasi na Petričku. Kako je prišlo do same ideje za tako druženje?

Velikokrat sem si ob poslušanju prijetnih bhadžanov, predavanju in ob čaščenju prasadama želela, da bi bili ob meni moji bližnji sorodniki, prijatelji in sodelavci – vsi, ki se sprašujejo o smislu življenja in že bolj ali manj za materialne težave iščejo duhovne rešitve. Ta iskrena želja, da bi to brezvzročno milost, ki me je doletela, delila naprej, se je močno izrazila v templju v Vrindavanu. Istočasno se je pojavila misel: »Povabi jih na žur s transcendentalno vsebino.« »To bo to!« sem skoraj naglas vzkliknila in z mislijo zdrvela iz templja, takoj poiskala Mokšarupija, ki je mojo zamisel podprl in tudi obljubil sodelovanje.

Ker so me bližnji zaradi moji »vedenjskih sprememb« večkrat spraševali o vzrokih zanje, sem jim povedala tudi kaj o procesu bhakti-joge ter jim razdelila Prabhupadove knjige. Tokrat sem jih povabila, da del tega doživijo še v živo. Da bi imeli vsi možnost spoznati vsaj nekatere moje »nove« prijatelje, sem povabila tudi nekaj bhakt.

Ko so se začeli prvi sončni dnevi, je nastopila akcija. Datum žura je bil določen – sobota, 10. maj. Vsi bhakte, ki sem jih prosila za sodelovanje, so se navdušeno odzvali. Bhakte celjske nama-hatte so mi pomagali pri izbiri in ureditvi prostora, nabavi, s sodelovanjem na samem žuru in seveda pri zaključnih delih. Lalita Govinda mi je pomagal pri idejni zasnovi žura in skupaj z Bhadra madavi, Manditangi, bhn. Barbaro, bh. Jocom in Mahatmanando izvedel bhadžane, ki so nas popeljali na valove transcendence. Mokšarupi, »glavni krivec«, da Sonja ni več takšna, kot je bila, je navdušil s predavanjem Umetnost preobrazbe. Plesalke skupine Rasa lila so požele najglasnejši HARIBOL in prasadam je imel tako moč, da je vsem preusmeril pozornost. Večina prisotnih, ki jih je bilo kar okrog 70, je bila prvič na žuru brez alkohola in mesa. Okusen prasadam, ki sta ga pripravila Sanatana Gosvami in bh. Maksi, je bil za ta manko odlično nadomestilo. Presenečeni so bili nad dobrimi okusi in

nad tem, da so se lahko tudi brez mesa do sitega (in še več) najedli.

Prijetno vzdušje se je nadaljevalo ob pogovorih in poslušanju bhadžanov. Ob slovesu niso mogli skriti navdušenja in radosti – kar videlo se je, da so bili deležni duhovne družbe in navdiha.

Upam, da jim to sobotno popoldne ni le popestrilo vsakdana in da dogajanje ne bo ostalo kot le en svetel kamenček v mozaiku njihovega življenja, temveč da smo jim vsaj malo približali zavest Krišne. Predvsem pa upam, da bo po Krišnovi milosti in milosti bhakt »okužba« kmalu delovala.

Resnično bi se rada zahvalila vsem, ki ste mi pomagali pri deljenju Šrila Prabhupadove milosti. Za naslednje leto se že vnaprej priporočam, saj bi bilo glede na to, da jih kar nekaj ni moglo priti in glede na navdušenje prisotnih, smiselno tako druženje ponoviti. K takemu razmišljanju me je spodbudilo tudi vprašanje Lalite Govinda: »Bo to tradicija?« Saj res, zakaj pa ne ...?

Vem, da blagoslovov in milosti ne manjka, saj so na voljo vsakomur, zato vas vse še za naprej prosim za pomoč in podporo, da bi jih lahko z večjo hvaležnostjo in ponižnostjo sprejemala, krepila vdanost Krišni in nova spoznanja delila naprej.

Bhn. Sonja

Oboževanje Božanstev

Bhakte se pogosto sprašujejo o nujnosti oboževanja Božanstev, če pa naj bi mantranje Hare Krišna za dosego popolnosti zadostovalo. Šrila Prabhupada je vedno znova odgovarjal, da mantranje Hare Krišna zagotavlja ves duhovni uspeh v primeru, če mantramo brez žalitev, osvobojeni

materialnih primesi. Dodal je: »Skoraj vse duše, ki jih moram inicirati, so pogojene /.../ in zaradi svojih preteklih slabih navad kršijo regulativna načela in omejitve.«

Zaradi tega je Prabhupada predstavil in poudaril kot bistvene ravno pravila in omejitve za oboževanje Božanstev doma ali v templju. Postopki oboževanja Božanstev temeljijo na Narada Munijevi Pančaratrīki-vidhi in so namenjeni temu, da osebam na telesnem pojmovanju življenja pomagajo ukrotiti uživaški duh. S kopanjem, oblačenjem in hranjenjem Gospodovega Božanstva bhakte zlahka razvijejo osebno pojmovanje Boga in se hitro rešijo ovir, ki jim preprečujejo, da bi čisto peli sveta imena.

Družinski ljudje, ki so zaposleni z vzdrževanjem družine, nimajo vsak dan priložnosti pridigati, da bi tako um osredotočili na Krišno. Zato se morajo vključiti v oboževanje Božanstev. Šrila Prabhupada jim ni dal nobene druge izbire: »Grihaste so načeloma vključeni v materialne dejavnosti in zato bodo, če ne bodo oboževali Božanstev, zagotovo padli.«

Tudi Dživa Gosvami družinske ljudi, ki zanemarjajo oboževanje Božanstev, strogo opozarja. Če to dolžnost zanemarijo, ker naj za to ne bi imeli denarja, bodo njihove aktivnosti varanja zanje vir nesreče. Tako kot zalivanje drevesnih korenin hkrati hrani tudi veje, vejice in liste, oboževanje Božanstev družinam prinese mir, blagostanje in zdravje. Če je ta pomembna dolžnost zanemarjena, lahko družina pričakuje pomanjkanje, bolezen in prepir. Oboževanje Božanstev bhaktam omogoča, da svojo družino, dom in lastnino vidijo kot Krišnovo lastnino.

OBOŽEVANJE BOŽANSTEV PODARI SPOSOBNOST POSLUŠANJA

Poleg čiščenja srca ima oboževanje Božanstev še dva pomembna učinka: povečanje želje po poslušanju o Gospodu in sposobnost osredotočanja uma, ki še poveča sposobnost poslušanja.

Skrb za Božanstva naravno prebudi zavedanje Krišnove osebnosti. Ko se bhakte bolj in bolj navežejo na osebo, ki jo obožujejo, želijo o Njem vedeti vedno več. Posledično želijo čim več poslušati o Njegovih zabavah in se naučiti, kako Mu še bolje služiti. Ko njihovo služenje napreduje, se njihov instiktiven okus za branje in poslušanje očisti in usmeri k temam o Gospodu. Radovedni začetniki Naimišaranje so primer takega okusa: »O modrec Suta, prosimo, govori o transcendentalnih zabavah Gospodovih tisočih inkarnacij. Take ugodne zabave in pustolovščine Gospod, Vrhovni nadzornik, izvaja s Svojimi notranjimi energijami.«

Tudi Šrila Prabhupada je oboževanje Božanstev slavil kot način

za osredotočanje uma: »Oboževanje Božanstev pomeni, da začetnike izurimo, da se osredotočijo na Gospodovo obliko, še posebej Njegova lotosova stopala.« Z motrenjem Gospodove oblike med aratijem, razmišljanjem o Njem čez dan in okušanjem Njegovih ostankov hrane se Ga bhakte naravno spominjajo. To nenehno spominjanje je oblika urjenja, ki pomaga novim bhaktam obvladati in preusmeriti nemiren um. Ko pri tem do določene stopnje uspejo, smatrajo branje in poslušanje za zelo koristne.

Pogosto lahko bhakte začetnike vidimo, kako so med branjem ali poslušanjem predavanja zaspani ali jim pozornost nenehno uhaja. Učenje, da pozornost usmerimo k Božanstvom, nato pomaga pri osredotočanju pozornosti na teme o Krišni. Tako oboževanje Božanstev bhaktam pomaga, da so pri izvajanju vdanega služenja pozorni in osredotočeni. Tako se speča navezanost bhakt na Krišno končno prebudi in naravno poveča njihovo usposobljenost in zanimanje za poslušanje o Krišni. Na ta način nadidejo vpliv nižjih gun in srečno napredujejo v zavesti Krišne.

In čeprav se oboževanje Božanstev priporoča predvsem začetnikom, Šrila Prabhupada naprednejše bhakte opozarja, naj ga ne zanemarijo. Čeprav so bili popolnoma samospoznane duše, so Gospodovi spremljevalci, kot sta Rupa Gosvami in Gadadhar Pandita, pozorno in ljubeče oboževali svoja Božanstva. Medtem ko napredni bhakte sami načeloma obožujejo Gospoda s spominjanjem (smarana), mnoge začetnike inicirajo v služenje Božanstvom v templju in jim pokažejo, kako se popolnoma posvetiti Njihovi oskrbi.

Bhakte naj bi Gospoda ljubili kot prijatelja ali družinskega člana in Ga gledali s solzami ljubezni v očeh. Kako naj bi jim bilo težko svoja telesa in lastnino predati svojim oboževanim Božanstvom, če so jim tako ali tako podarili že svoja srca?

Čisti vajšnava pred prečudovitima Božanstvoma Radhe in Krišne moli (Šri Stotra-ratna 49):

»Na tem svetu obstajajo telesne oznake, kot so moški in ženska, in glede na tri gune materialne narave obstajajo štiri varne in štiri ašrame. Na ta način je nešteto različnih teles. O Gospodar mojega življenja! Ni pomembno, v katerem telesu moram bivati ali v kakšnih okoliščinah, saj se Ti predajam pred Tvojimi lotosovimi stopali. Zdaj nimam več ničesar, kar bi smatral za svoje.«

(citirano iz: Šivarama svami, Šuddha-bhakti cintamani)

Romanje po južni Indiji

(3. del)

Iz Višakapatne smo se odpravili še bolj proti severu, proti Džagannath puriju. Čakala naj bi nas še ena krajša pot z vlakom. Vsaj tako smo mislili. Pot se je namreč iz pričakovanih petih ur spremenila v enajsturno potovanje. O dolžini poti smo bili napačno obveščeni, a na romanju se kaj kmalu naučiš, da je najbolje vse prepustiti Krišni in se ne vznemirjati, če pot nanese še nekaj dodatnih ur. Polni pričakovanja smo prispeli v Puri, eno najsvetejših mest, kjer je Šri Čajtanja Mahaprabhu preživel zadnjih osemnajst let na tem planetu. Tu je prikazal mnogo zaupnih zabav, ki so opisane v Čajtanja Čaritamriti. Čeprav sem Indijo obiskala že nekajkrat, v Puriju nisem bila še nikoli, in ko smo stopili z vlaka ter se uspeli prebiti s postaje, sem čutila, kako mi srce močno razbija. Priti v mesto, kjer prebiva Gospodar univerzuma! Mesto, kjer se že stoletja odvijajo mogočni festivali Ratha-jatre, na katerih kralj še vedno z zlato metlo pometa cesto pred kočijo Gospoda Džaganatha, ki jo z dolgimi vrvmi vlečejo Njegovi bhakte. Od tam prihaja izvorni festival kočij, ki ga bomo nekega dne Gospodu gotovo priredili tudi v Ljubljani. Mesto, kjer je prebival nama-ačarja Haridas Thakura, ki mu zaradi njegovih muslimanskih korenin ni bilo dovoljeno vstopiti v tempelj, a ga je zato obiskoval sam Gospod Čajtanja kar na njegovem domu ter mu prinašal maha-prasadam. In še in še. Vse to mi je rojilo po glavi, ko smo se s kovčki in potovalkami prebijali z vlaka proti mestu za taksije na železniški postaji. Očitno je bil podobnih misli tudi Mokšarupi, kajti naenkrat sva se spogledala in se hkrati spustila na kolena ter izkazala spoštovanje v prahu tega svetega mesta.

Nad mestom se visoko dviga kupola templja, vidna daleč naokrog, prav na vrhu pa na čakri plapola zastava. Prisotnost Gospoda Džagannatha je čutiti na vsakem koraku in mesto preveva prav skrivnostno ozračje, sploh, ko se zavedaš, da je tu, hkrati pa Ga kot zahodnjak v templju ne moreš obiskati.

Namestili smo se v prelepem hotelu ob obali oceana in si v naslednjih dveh dneh najprej privoščili malo počitka ter znamenite ajurvedske masaže. Naporno potovanje po južni Indiji je naša groba telesa namreč že dodobra izčrpalo. Povsem drugače je bilo seveda z našimi subtilnimi telesi in dušami. Nato smo obiskali več svetih mest: tempelj Tota Gopinathe, sobo, v kateri je mantral Gospod Čajtanja, samadhi Haridasa Thakure in mnogo drugih templjev. V ISKCON templju, ki se nahaja v hiši, v kateri je živel Bhaktivinoda Thakura, smo z bhaktami praznovali Govardhan pudžo in se znašli v nepozabnem kirtanu harinam skupine lokalnih vajšnav. S pomočjo bhakt smo prišli tudi do velikanske pojedine maha-prasadama Gospoda Džagannatha, ki nam ga je osebje hotela dovolilo počastiti kar na balkonu apartmaja

direktorja hotela. Edino to mesto v hotelu je bilo namreč dovolj veliko za našo skupino milosti lačnih romarjev. Džagannath puri je idealno mesto, če želite kupiti bisere, korale ali kakršne koli druge ogrlice. Naslednje tri dni smo obiskovali sveta mesta in se otepali prodajalcev, ki so nam sicer prelepe ogrlice prodajali na vsakem vogalu. Prebrisani vaišje so odkrili naš hotel in nas vsak dan v upanju na zaslužek čakali pred njim. A treba je priznati, da so bili kar uspešni, saj so morali naši popotniki nakupiti darila za svoje prijatelje in sorodnike. Pogledali smo si tudi znameniti Sončni tempelj v Konarku, kjer so nas zopet spomnili, da smo belci in nam zaračunali približno desetkrat večjo vstopnino kot ostalim. Vendar je kraj kljub temu vreden obiska.

Podnebje v Višakapatni in Džagannath puriju je bilo na naše splošno veselje mnogo bolj suho kot v južni Indiji. Ker smo bili zelo dinamični romarji, se nam oprana oblačila na jugu pred ponovnim odhodom dalje sploh niso uspela posušiti. Tu pa je bil opran sari ali dhoti suh v eni uri. Pravo olajšanje za vse nas, ki smo že tri tedne ročno prali vse perilo in se v mislih zahvaljevali izumitelju pralnega stroja.

Bolj ko se je naša pot vzpenjala proti severu, bolj je naraščal tudi nek notranji nemir in nestrpno pričakovanje. Čakal nas je obisk najsvetejšega mesta, Vrindavana, vrhunca našega romanja. Do Delhija smo iz Bhuvanešvara poleteli z lokalno letalsko družbo in se zvečer s taksijem odpravili proti Vrindavanu. Naše romanje v južni Indiji se je pričelo ravno na prvi dan Kartika, najsvetejšega meseca, in vsak večer smo ne glede na to, kje smo bili, zapeli Damodaraštako. Na vlaku proti Višakapatni, v našem avtobusu na poti proti Tirupatiju, v recepciji hotela v Puriju, majhni hotelski sobi v Mahabalipuramu ... In tako smo na poti v Vrindavan obvezen postanek taksistov na neki postaji ob avtocesti prav tako izkoristili za našo molitev Gospodu Damodarju. Ker se natančno tam na malici očitno ustavijo vsi taksisti, ki gredo v Vrindavan, so se nam pridružili še avstralski bhakte iz dveh taksijev, med njimi tudi slavni kuhar Kurma prabhu ter indijska družina bhakt. Na parkirišču med taksiji smo s karatalami in mridango priredili pravi mali kirtan in na koncu polni pričakovanja nad obiskom Vrindavana vzneseno peli »Džaj Vrindavan! Džaj Radha Šjamasundara!« Bilo je res posebno doživetje. V Vrindavan smo prispeli pozno zvečer in se takoj vrgli v prah, ki še vedno nosi odtise stopal Gospoda Krišne, ki je tam pred 5000 leti uprizarjal Svoje zabave. Namestili smo se v sobe novo zgrajenega hotela in se spravili k počitku. Za večino romarjev iz naše skupine je bil tokraten obisk Vrindavana omejen le na pet dni, ki smo jih morali zato čim bolj izkoristiti. Takoj naslednje jutro smo se odpravili na parikramo okrog Vrindavana po znanem Parikrama margu in prosili Gospoda Krišno za dovoljenje in blagoslove med bivanjem na tem najsvetejšem mestu. Popoldne smo se z rikšami,

pravzaprav celim konvojem rikš, odpeljali obiskat najpomembnejše izmed pettisočih templjev v Vrindavani. Pred rikšami se je na motorju vozil naš vodič za tisto popoldne, Sakši Gopal prabhu.

Vrindavan je prelep in z besedami je težko opisati obisk mesta, kjer je pred pet tisoč leti uprizoril Svoje zabave sam Bog, Krišna. Vsak korak v Vrindavanu te spominja Nanj, vendar sem se zopet spomnila besed Sačinandane svamija, da je Vrindavan stvar zavesti. Na zunaj se je v tem svetem mestu od mojega zadnjega obiska leta 2001 res veliko spremenilo. Na poti proti Loi Bazarju sem iz rikše presenečena opazovala res veliko števil na novo zgrajenih hotelov, ogromni plakati pa so oglaševali prodajo še nezgrajenih stanovanj v »blokkih« raznih elitnih sosek po Vrindavanu. Po eni strani je to lepo, saj bo lahko najsvetejše mesto v vsakem trenutku nudilo zavetje in urejene sobe neštetim romarjem, po drugi strani pa to seveda povleče za sabo tudi mnogo drugih, ne tako prijetnih posledic.

V naslednjih dneh, ki so bili veliko prekratki, smo obiskali še Nandagram, palačo, kjer je prebival Krišna kot majhen deček, ter Varšano, kjer je prebivala Šrimati Radharani. Po posebni milosti smo lahko obiskali še bhadžan kutir Vamsi dasa Babadžija na hribu pri Varšani, kjer se je odvijal tudi Džapa-retreat s Sačinandano Svamijem. Vrinda kunda je mesto, kjer je kar nekaj mesecev prebil naš Lalita Govinda prabhu. Tamkajšnji prijazni pudžari se ga še vedno spominja z radostjo v srcu. Vrinda devi smo prosili za blagoslove, da bi se lahko v Vrindavan vedno znova vračali. Odpeljali smo se še v Mathuro, kjer se je v ječi Vasudev in Devaki rodil Krišna. Izvedeli smo, da je pravo mesto Njegove pojavitve malce stran od templja, ki ga sicer poznamo kot kraj Gospodove pojavitve. Bhakte so s skrbnim preučevanjem in raziskovanjem odkrili pravo mesto, ki je oddaljeno približno tristo metrov od Kamsove palače. Pred Krišna džanma sthanom, kot se tempelj imenuje, je majhno dvorišče s kravo, tam je majhno Božanstvo Gospoda in prijeten pudžari, ki ni znal prav veliko angleških besed (če sploh kakšno). Vendar besede niso bile potrebne. Nekaj je bilo v ozračju, kar smo začutili prav vsi, zato smo si vzeli nekaj trenutkov za meditacijo o Krišnovi pojavitvi.

Predzadnji dan smo se odpravili na romanje okrog hriba Govardhan, ki je sam Krišna in hkrati tudi Njegov najboljši bhakta. Vsi romarji smo se dobro zavedali, da je to zelo posebno romanje in da nas do odhoda nazaj domov ločita le še dva dneva. Med mantranjem ali le tiho molitvijo in opazovanjem Govardhana in njegovih prebivalcev je minilo še zadnje dejanje tokratnega romanja.

Bilo je prelepo. V mislih se bomo vsi udeleženci popotovanja gotovo še mnogokrat podali na našo prehojeno pot in tam iskali navdih za naše duhovno življenje ... do naslednjega romanja.

Hvala Mokšarupiju za ves vložen napor, organiziranje ter vodenje naše duhovne pustolovščine!

Vedska poroka in še iniciacija

V prvi polovici maja smo bili priča dvema pomembnima dogodkoma. V ljubljanskem Hare Krišna centru je 4. maja potekalo prav posebno nedeljsko srečanje. Priča smo bili vedski poroki, mladoporočenca pa sta bila bh. Matej in bhn. Natalija.

V prvem delu je duhovni učitelj mladoporočencev, Kratu prabhu, vsem zbranim zelo lepo in jasno razložil pomen poročnega obreda in svetega zakona. Med drugim je omenil tudi dolžnosti moža in žene, ob opravljanju katerih je družinsko življenje srečno in mirno ter vsem družinskim članom omogoča duhovno napredovanje. Nekajkrat je poudaril, da v vedskem zakonu ni govora o ločitvi. Samo poročno ognjeno žrtvovanje je nato opravil Damana Krišna prabhu. Vsak del tega obreda ima zelo globok pomen, ki nam je bil na kratko predstavljen. Mladoporočenca sta izgovorila svoj usodni »da« in obljubila, da si bosta pomagala tako v duhovnem kot v materialnem življenju. Za zaključek pa, kot se za poroko tudi spodobi, zelo okusen prasadam v ogromnih količinah.

Manj kot teden za tem dogodkom, 10. maja, pa je v Koprivnici na Hrvaškem potekalo še eno žrtvovanje. Tudi tokrat je bil eden od njegovih udeležencev bh. Matej, ki pa po jagji ni bil več Matej. Njegov duhovni učitelj ga je namreč iniciral in ga preimenoval v Madan Mohana dasa. Haribool!

Mladoporočencema in novo iniciranemu bhakti želimo obilo sreče in duhovnega napredka na njuni skupni poti nazaj domov, nazaj k Bogu!

Hare Krišna!

Vajšnauski koledar

- 25.5. nedelja**
Šri Ramananda Raja – odhod
- 29.5. četrtek**
NS Indradyumna svami – pojavitev
- 31.5. sobota**
Apara ekadaši
- 1.6. nedelja**
prekini post 6:31-11:09
- 8.6. nedelja**
NS Smita Krišna Svami – pojavitev
Šrila Vrindavana Dasa Thakura – pojavitev
- 13.6. petek**
Šri Baladeva Vidyabhušana – odhod
Ganga pudža – pojavitev Gangadevi
- 14.6. sobota**
Pandava Nirdžala ekadaši – popoln post (tudi od vode), posebej za tiste, ki so prekršili kakšen ekadaši
- 15.6. nedelja**
prekini post 5:10-10:25
- 16.6. ponedeljek**
Panihati Čida Dahi Utsava – Šrila Raghunatha dasa Gosvami je pripravil pojedino napihnjenega riža in jogurta za Gospoda Čajtanjo in Njegove spremljevalce
- 18.6. sreda**
Snana-jatra: Gospoda Džaganatha odpeljejo na kopanje, kjer se prehladi, in dva tedna ostane pod skrbno nego bhakt
Šri Mukunda Datta – odhod
Šri Šridhara Pandita – odhod

Duhovni programi
v Ljubljani in po Sloveniji

LJUBLJANA:

Nedeljski program, vsako nedeljo ob 16. uri
v HARE KRIŠNA CENTRU, Žibertova 27

Tel: **(01) 431 21 24**

E-mail: **tajnistvo.HKC@pamho.net**

Spletni strani:

www.festivalko.com,

www.harekrisna.net

TR pri NLB: **02010-02539294/76**

Sanga Panča Tattva

vsak torek ob 17. uri

Tel: **051 420 279 (Bharat das)**

E-pošta: **bharata.SDHS@pamho.net**

LJ-MOSTE

vsak četrtek ob 17. uri

Tel: **041 203 865 (Bh. Borut Vidmar)**

E-pošta: **vidmar.borut@gmail.com**

DOMŽALE

vsako soboto ob 18. uri

Tel: **031 215 942 (bh. Sašo Vrtovec)**

Tel: **051 425 537 (bh. Dejan Burnik)**

E-pošta: **dejan.burnik@gmail.com**

ČRNOMELJ:

Tel: **040 889 259 (Mahaprabhu Gaura das)**

Tel: **051 670 193 (Radha Bhakti dd)**

BREŽICE:

Tel: **07 4956263, 051 422 856 (Madhava prija)**

CELJE:

Tel: **031 780 820 (Kavi Karnapura das)**

E-pošta: **Kavi.Karnapura.SDHS@pamho.net**

CERKNICA:

Sanga Novi Vrindavan

vsak drugi petek ob 18. uri

Tel: **(01) 7054301, 041 396562 (Išana das)**

E-pošta: **isana.sks@pamho.net**

DRAVOGRAD:

Tel: **041 466 359 (Bh. Matej Isak)**

E-pošta: **Mi@sgn.net**

KRIŠKA VAS:

Sanga Gauravani, vsak petek ob 18. uri

Tel: **031 822 624 (Bh. Blaž Mihelič)**

E-pošta: **blaz.mihelic2@guest.arnes.si**

KRANJ:

Tel: **041 686 871 (Bh. Igor Cej)**

E-pošta: **igor.cej@email.si**

ZAGORJE

Vsako drugo soboto ob 14. uri

Tel: **040 223 662 (Bh. Rok Koritnik)**

E-pošta: **rok_koritnik@yahoo.com**

MARIBOR

Vsak petek ob 17. uri

Tel: **040 270 417 (Gargamuni das)**

E-pošta: **gargamuni.sdhs@gmail.com**